

Sant Jordi

Sant Jordi m'agrada
molt perquè ens regalem
roses i també llibres.

Quan arribem a casa
poso la rosa en remull
i llegeixo el llibre.

Rosa (Jana Valls 1rA)

A L'ABRIL

FA MOLTA CALOR

I CREIXEN ROSES

A L'ARBIL

COMPTO

FINS A MIL

LIRA

(Salomé Toral 1rB)

Sant Jordi

El drac ràpid es va escapar
perquè el príncep el volia matar.

L'ocell va veure la lluita
i va sortir a correueta.

La princesa va plorar
i el rei la va animar.

La rosa va sortir
i el príncep la va collir.

Rellotge

(Khalid Talaoubrid 2n)

CORAL

Els amics de veritat mai t'abandonen.

Hi havia una vegada en un país molt llunyà, a la selva hi vivia una nena que es deia Coral. Li agradaven molt els animals i tenia una coala i un mico. Vivien dalt d'un arbre molt alt en una cabanya.

Un dia, la Coral estava a la selva recollint fruites quan de sobte va sentir un tir de pistola. Quan la Coral va sentir aquell soroll va córrer fins la cabanya i va veure que estava tota trencada. Just quan va estar al mig de la cabanya li va caure una xarxa a sobre i la van pujar a un helicòpter on la van lligar.

El coala i el mico els van perseguir, però no van aconseguir rescatar-la.

Després d'unes hores van arribar a un castell molt alt i ple de soldats amb armes i pistoles. Van aterrar i van entrar per la porta principal.

Van passar per uns passadissos plens de criades. Tot estava molt net i tenien quadres de reis i reines per les parts.

Finalment van arribar a una habitació molt maca i plena de llibres. Hi havia un llit maquíssim i tou, un lavabo fet de marbre blanc i un escriptori maquíssim amb un munt de fulls blancs i llapis. També tenia un armari amb tacons i vestits maquíssims.

Un dels soldats li va dir a la Coral:

- Ara estaràs aquí unes hores i després vindrà un criada a vestir-te.

Just en acabar aquella frase la Coral va dir:

- Vestir-me? Estàs cec? No veus que ja estic vestida?

- Sí, però no estàs vestida com una princesa.

- Què?? Com una princesa? Però què està passant aquí?

- Ho sento però tinc ordres de no dir res.

El soldat sense dir res més va tancar la porta amb clau.

Després d'unes hores, va vindre una criada i la va vestir, li va posar uns tacons i la va portar a un saló on hi havia una reina. La reina estava asseguda a una taula plena de menjar i li va dir:

- Menja i mentre et parlaré del que està passant.

- Sí, així ja em podré anar. Li va dir la Coral.

- Què?? Anar-te?? És clar que no. Tu viuràs aquí per sempre més. T'hem agafat perquè siguis princesa no perquè te'n vagis!

Quan la Coral va sentir aquelles paraules va córrer fins la seva habitació i va tancar la porta.

Després d'uns dies, la Coral va notar que la reina la tractava molt malament, li cridava, li pegava i sempre tenia que fer tot el que li deien.

Un matí, quan es va despertar va notar que en una finestra de l'habitació estava el seu coala i el seu mico!!!

- Amics! Què bé que esteu aquí!

El mico, que sabia molt de robar, li va dir:

- Mira, tinc la clau de l'helicòpter!!!

Van esperar que es fes de nit per poder robar l'helicòpter.

Quan es va fer de nit van baixar per les escales sense fer soroll i van sortir. Van obrir la porta de l'helicòpter i es van anar volant fins la selva.

Allà van ser feliços i van menjar molts anissos.

LA DURA, LA PAULA I EL PAU

Fa no tant de temps hi havia dos germans , el noi es deia Pau i tenia 9 anys, també estava la noia que es deia Paula i també tenia 9 anys . Ells vivien amb els seus pares que es deien Tomeu i Marta i tots vivien a Mallorca.

Un dia, el Pau i la Paula varen anar al seu lloc preferit que era un riu enorme amb una cascada , el lloc era preciós. Quan varen arribar varen veure una cosa brillant dintre del riu. Es varen fixar millor i era un drac! De cop aquella forma va sortir de l'aigua i sí era un drac . I en aquell moment va dir: hola em dic Dura i vosaltres? I la Paula va dir sorpresa: em dic Paula i ell és el meu germà Pau. -i vosaltres viviu aquí? Va dir Dura. -No... no... nosaltres vivim més enllà, va respondre en Pau. I de cop, la Paula va dir : ha estat un plaer conèixer-te però ja comença a fer-se de nit i ens hem d'anar a casa, vols venir Dura? -No, jo dormiré a l'aigua, gràcies. Va dir la Dura i en Pau va dir: doncs adéu. Al dia següent es varen despertar i van pensar que tot havia estat un somni.

Van berenar, es van rentar les dents i varen anar a jugar al riu. Quan van arribar al riu es van explicar el somni del drac però, és clar, no havia estat un somni. Després es varen abocar al riu i es van sorprendre quan van veure que la Dura existia i que no havia estat un somni. Però van veure que la Dura estava trista i la Paula li va preguntar: Què et passa Dura? -He perdut l'amulet màgic de la meva família. Saps si es pot recuperar? va dir el Pau. La Dura va dir que hi havia una manera de recuperar-lo però si anava sola podria ser molt perillós el camí. Llavors el Pau i la Paula varen dir que l'acompanyarien però el Pau va preguntar: Però quina és la manera de trobar-lo? -A la cala màgica de Domar i ens hauríem d'anar d'excursió per dies. -La mare ens deixarà marxar uns dies, va dir el Pau.

Al dia següent van estar caminant moltes hores fins que de cop: Mireu eé la cala però hi ha un problema! Aquí hi ha un precipici, no podem passar, va dir el Pau. I llavors la Dura es va estirar fins a l'altra punta fent un pont, llavors el Pau i la Paula van caminar per damunt, van agafar l'amulet i van tornar a casa.

Quan van arribar tots estaven cansats i se'n van anar a dormir, van dormir profundament i dolçament.

EL GRAN DIAMANT

Un dia hi havia un explorador i un arqueòleg que estaven llegint el testament de seu avi perquè eren germans. Van trobar un mapa que portava a una cova on hi havia un diamant de milions d'euros. Van pensar, i si l'anem a buscar? Primer havien d'anar a l'Àfrica perquè ells estaven a Barcelona, així que es van decidir a anar a l'aeroport i volar fins a l'Àfrica. Quan van arribar hi havia un guia esperant-los, al trobar-lo hi havien 5 homes més, uns caçadors que eren amics i dos germans bessons que els hi agradava viatjar. Els caçadors els hi van preguntar els nom, el germà gran es deia Ronald i el petit John.

Van anar en un cotxe cap a la sabana on van veure molts animals, van aturar-se perquè l'explorador i un dels caçadors tenien pipi, el seu germà i els altres es van quedar al cotxe esperant i van començar a explicar que venien a fer cadascun d'ells. Quan en Ronald va tornar al cotxe i es va adonar que el seu germà John havia explicat perquè eren allà es va enfadar, però no gaire. Un dels caçadors al saber els diners que valia el diamant va pensar que es podria fer ric i va decidir seguir-los i agafar el diamant ell primer.

Els dos germans bessons que estaven al cotxe van baixar a la següent parada perquè feien un altre ruta i es van acomiadar dels caçadors i dels dos germans de Barcelona.

El germà gran va mirar el mapa i va veure que havien de girar per un altre camí per arribar a la cova, així que van baixar del cotxe també. Quan van arribar una veu va sonar...Si al final voleu arribar haureu de trobar el gran mapa...Bona sort!!

Van començar a buscar el mapa, quan portaven una hora buscant en Ronald es va recolzar a una pedra i va resultar ser un botó, que es va enfonsar i va fer que s'obrís una porta del sostre i va fer caure el mapa, però no el diamant.

En el mapa hi havia un missatge que deia que havien d'anar a Egipte i allà trobarien el diamant.

El caçador que els havia seguit va anar corrents a l'aeroport igual que els germans. Quan van arribar a Egipte van tornar a mirar el mapa i deia que havien de buscar les piràmides.

Un cop a les piràmides van veure molts turistes fent fotos i van entrar sense permís amagant-se entre la gent. Hi havien uns símbols i en John que era l'arqueòleg sabia que volien dir, el missatge deia: Si ajuntes les cares trobaràs el resultat. Al principi no entenien res però més tard hi van caure, havien d'ajuntar els mapes per poder trobar el diamant. Ho van fer i amb els mapes van trobar la sortida de les piràmides i la cova que els indicava.

Un cop a la cova, van sentir una veu que deia...Si voleu aconseguir el diamant haureu de seguir les indicacions que us diré i haureu de confiar en una persona. En Ronald li va dir al John que si podia confiar en ell i en John li va respondre que sí.

La veu va continuar, hi ha blocs invisibles per poder trepitjar i no caure i només un de vosaltres podrà veure on són, l'altre hi haurà de confiar cegament, si arribeu al final trobareu el que esteu buscant.

En John de cop i volta va veure els blocs i va començar a explicar-li al seu germà per on havia de trepitjar...Un endavant, tres endarrere i cinc més endavant. Així van arribar al final i van trobar el diamant.

Just quan van sortir de la cova els hi va caure i de sobte el caçador que l'havia recollit van començar a córrer, els dos germans el van començar a perseguir de manera que es van perdre en el desert.

De cop i volta van trobar un aparcament amb cotxes i el caçador va veure que hi havia un cotxe amb la clau posada, hi va entrar i va intentar engegar el cotxe, però no va poder. Mentre estava intentant-ho va deixar el diamant al seient del costat, en aquell moment van arribar els dos germans i mentre un agafava el caçador l'altre va endur-se el diamant.

Van començar a córrer mentre el caçador els perseguia però com que anava vestit de caçador i feia molta calor va caure defallit i no va poder atrapar-los.

Els germans van arribar a un poble on van poder agafar un autobús cap a l'aeroport i així tornar a Barcelona.

Quan van arribar, van anar al museu d'història de Barcelona i els hi van dir que el diamant era fals, es van posar tristos i van deixar caure el diamant, com que era de vidre es va trencar i a dins hi havia un petit diamant de veritat. Els hi van donar 1 milió d'euros per ell que van fer servir per fer un hospital que es va dir Valentia.

Un altre part dels diners els van donar a una reserva d'animals on curaven i rescataven animals de tot tipus.

Els es van quedar amb una petita part.

LIN (Nil 5è)

ASSASSINAT

AL CEL

Hola sóc l'Alèxia, però tots els meus amics em diuen Alexi, tinc 20 anys i visc en un pis prou gran a Castelldefels, el comparteixo amb la meva millor amiga Samantha (tots li diem Sam), és anglesa, va venir a estudiar als 16 anys, però va decidir quedar-se a viure i des de llavors som millors amigues.

L'altre dia vam anar a casa dels pares de la Sam, a Londres. Ens van servir un te i vam estar xerrant de la carrera de la Sam i la meva (estudiem el mateix: criminologia). Vam riure molt, els pares de la Sam em van semblar molt agradables. L'endemà vam anar a l'aeroport per agafar l'avió per tornar a Catalunya.

En pujar a l'avió vam veure de seguida que aquell vol no l'agafava gaire gent, bàsicament hi havia: una parella d'avis (en la meva opinió la senyora s'assemblava molt a la reina Isabel II), un matrimoni d'uns trenta-cinc anys, un senyor de quaranta, un grup d'amics d'uns divuit anys (eren nou amics) i nosaltres dues.

La Sam es va adormir de seguida, mentre que jo, mirava un capítol de Modern Family a l'ordinador i menjava quicos.

De cop i volta es va sentir una veu per megafonia -Bon dia, senyors i senyores els parla el "capità", haig d'informar-los que a causa d'un problema tècnic haurem de fer una parada a París per arreglar-ho, disculpin les molèsties- va dir la veu.

La Sam que ja s'havia despertat, em va dir -Ostres, quina mala sort! Vaig al lavabo-. La Sam, en arribar al lavabo va veure una senyora picant a la porta i cridant -Amor, amor meu, que hi ets? Char?-. -Senyora si està ocupat esperi que surti - va dir-li la Sam -Perdoni, és que el meu marit és aquí dins des d'abans de l'avis de l'averia, i fa molta estona- va respondre la senyora amoïnada. La Sam, la senyora i jo (la Sam havia vingut a explicar-m'ho tot), vam anar a dir-li a una hostessa -Perdoni senyoreta és que hi ha un senyor al lavabo des de fa més d'un quart d'hora- vaig dir-li a l'hostessa. Tot seguit l'hostessa Anna (ho posava a la placa que portava a la brusa) li va contar el que estava succeint a un parell de companyes i totes sis vam tornar al lavabo -Senyor, es troba bé?- va preguntar l'Anna, però ningú va respondre. Van obrir

la porta des de fora amb una clau, i el que vam veure ens va impactar. En Charlie Brown jeia a terra mort amb la boca plena d'escuma. Després de revisar el cos, vam descobrir que aquest senyor havia estat assassinat, més específicament, enverinat i pel seu estat havia sigut enverinat quan ja era a l'avió.

-Pobret, era molt jove- va dir la Sra. Brown plorant -Senyora ho sentim molt, però ha de respondre les nostres preguntes si vol saber qui és el responsable de la mort del seu marit- va dir la Sam intentant consolar a la pobra senyora. -D'acord- va dir la Sra. Brown. -Ens pot d'escriure el que va passar uns minuts abans de la mort?- vaig dir, -Després de dinar sempre es pren un xarrup, tot seguit de prendre-se'l es va posar a veure una peli. Poc després es va aixecar dient -No em trobo bé, vaig al lavabo-. Llavors va sonar l'avís de la parada a París i, en veure que no tornava, vaig anar al lavabo per veure si estava bé. La resta ja ho saben- va explicar la senyora. -Teniu algun conegut a l'avió?- vaig preguntar -No, que jo sàpiga- va dir -Tenia deutes el seu marit?- va preguntar la Sam -En realitat sí, però segons ell ja sabia una manera d'aconseguir els diners- va dir no molt segura, -Li va detallar quina era la manera?- vaig dir -No, però deia que aquest viatge seria clau per aconseguir-los- va respondre. -Vostè havia estat amb ell en tot moment?- vaig dir -Sí, excepte un minut després d'enlairar que va anar al lavabo. Em va semblar estrany, ja que hi havia anat just abans de pujar a l'avió i no havia begut res- va respondre. -Gràcies, crec que hem acabat. Ha sigut de gran ajut- va finalitzar la Sam mentre apuntava una cosa a la llibreta. -És estrany això del lavabo- va dir la Sam -Sí, abans m'he fixat, hi ha càmeres de vigilància, hem de saber què va fer en aquella estona- vaig aportar. Tot seguit, la Sam i jo vam anar a preguntar-li a l'Anna (l'hostessa), si podíem veure la gravació, al principi va dubtar, però li vam dir que ens estàvem encarregant del cas del Sr. Brown, i ens ho va permetre. Però en buscar als arxius de l'ordinador, vam veure que la gravació de les 11:00 a les 11:15 havia desaparegut! L'assassí l'havia esborrat. -Això vol dir que el que sortia en aquella gravació era una prova important- vaig concloure. -Això em recorda quan un cop el meu germà petit em va esborrar el curt sobre la contaminació (eren deures de l'escola), sort que la mare va fer una còpia i mirant al núvol (d'internet) vaig poder recuperar els deures- va explicar la Sam. -És clar! El núvol!- vaig exclamar. Vaig anar corrents a obrir l'ordinador de l'avió i utilitzant els meus coneixements de hacker vaig accedir al núvol i vaig poder recuperar la gravació. La vaig enviar al meu portàtil per veure-la amb millor qualitat.

La Sam i jo ens vam posar a veure el vídeo. El que vam veure ens va aclarir tots els dubtes. Al vídeo sortia, primer un home anant cap al lavabo (el senyor de quaranta anys, nom: Jason Martinelli), tot seguit quan el Jason es disposava a entrar al lavabo va aparèixer la víctima: en Charlie. Es van saludar, de part d'en Charlie una salutació amistosa, mentre que d'en Jason una desconfiada... -Aniré al gra!- va dir en Charlie - Sé que fa anys que no ens veiem, però en aquests anys jo m'he anat endeutant i

empobrint, mentre que tu t'has fet ric i famós. Com que la justícia no fa res ho hauré de fer jo. Només et diré que sé el teu petit secret de com et vas fer ric, tinc al meu abast informació que demostra que ets culpable de corrupció amic meu- va dir en Charlie –Primer, dubto que sigui veritat i segon, si tens aquesta informació com bé has dit, som amics, així que elimina aquesta informació i enllestit- va respondre en Jason amb un to entre superioritat i angoixa -No, no, no, amic meu això no va així, jo elimino aquesta informació i tu em dones 1.850.000 € a canvi- va dir en Charlie. – Però no em puc permetre això- va respondre en Jason preocupat –Un cop a Espanya fes-me una transferència i jo ho eliminaré tot, d'acord?- va preguntar en Charlie – D'acord- va finalitzar en Jason.

La Sam i jo ens vam mirar i vam córrer a revisar l'equipatge d'en Jason i, efectivament, vam trobar: salbutamol, biodramina i mentos, que barrejats amb conyac i vi es transformen en un verí lent però letal.

En arribar a Barcelona ho vam explicar tot a la policia i en Jason Martinelli va quedar arrestat.

A nosaltres en arribar al dia següent a la Universitat ens van cridar al despatx del director d'aquell camp. Allà hi eren els nostres companys, el director i la Sra. Brown! –Us entrego aquest diploma per haver pogut resoldre el vostre primer cas amb èxit i haver demostrat que davant d'un cas d'assassinat sabeu com comportar-vos!- va dir el director mentre ens entregava el diploma. La Sam i jo el vam recollir amb orgull i dient gràcies (jo estava a punt de plorar). Aquella nit vam celebrar una festa al nostre piset de Castelldefels.

AUTOR/A: Yo soy Grood (Naku Ushigua 6è)